



Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.



Illustration: Gert Ejton

Jorden kalder

De er alle vegne. De farer lige ind i mit synsfelt. Jeg noterer det som et sylespidst jag i min indre forfængelighed. Alle disse skønne kvinder, som balancerer med langbenet ynde på de ultratynde og ultrahøje stiletter. Det er bestemt ikke udelukkende de unge kvinder på catwalken som med det ene ben krydsende det andet, og uden slinger i valsen, kan lægge 15 centimeter til deres i forvejen lange, tynde, udstrakte kroppe, næh, det er alle, synes jeg, der gør sig i mediebilledet.

Også vores dygtige studieværtinder, uanset alder, står og går rundt i studiet på disse eleverede sko med skridsikre skridt, alt imens de fortæller om denne verdens momentane fortrædeligheder.

Eller forretningskvinden, som i sit sorte jakkesæt lige fuldender billedet af perfektion med et par sorte, himmelhøje stiletter. Eller de kvindelige politikere, som kan debattere og sprudle stående på Folketingets talerstol eller gående (altid hastigt) på de mange, lange gange på Christiansborg iført samme vildt krævende fodtøj.

Alle som én med en attitude, der viser, at de ikke ofrer deres fodarbejde den mindste opmærksomhed. Sikke en balancekunst. Jeg imponeres.

Jeg må erkende, at jeg med min egen absolut begrænsede højde og lave underben, som er mere praktiske end kønne, egentlig vældig gerne ville evne at balancere lydefrit rundt på de æstetiske, elegante fodarrangementer. Og tro mig, jeg har prøvet. Men det duer ikke. To skridt, og jeg ligner en vraltende

” Jeg må erkende, at jeg med min egen absolut begrænsede højde og lave underben, som er mere praktiske end kønne, egentlig vældig gerne ville evne at balancere lydefrit rundt på de æstetiske, elegante fodarrangementer. Og tro mig, jeg har prøvet. Men det duer ikke.

and, tre skridt, og jeg må hive fat i bordkanter, stolerygge eller andet forhåndenværende, der skal forhindre mig i at tilte.

Jeg har faktisk engang købt sådan nogle tårnhøje djævle i et forskruet håb om, at jeg engang vil vågne op en morgen og evne den for mig ubegribelige fysiske formåen at balancere på høje hæle, men miraklet er udeblevet, og jeg har ikke engang kunnet bruge dem som sidde-sko.

For man bliver jo ikke løftet hen til sofaen eller bordet. Så enden på mit skoeventyr er, at jeg har haft skoene deponeret i skabet, indtil jeg for et par år siden forærede dem væk (med en vis sørgmodighed) til en med en bedre balanceevne end mig selv.

Mit næste forsøg var at købe relativt høje sko, men denne gang med en tyk og stabil hæl.

Det er gået noget bedre, støttefladen har taget den værste vraltten ud af min gangart, men resultatet har nu efter tredje gangs brug været, at mine storetæer og forfødder er fuldstændigt ødelagte af ubehag. De magter ganske enkelt ikke at være eneansvarlige for hele min vægt.

Og det har betydet, at jeg nu har fået en kronisk inflammation i fødderne. Tillykke, kan jeg hvisle til mig selv og min værdiløse forfængelighed. Og jeg er nu steget, en gang for alle, ned fra stiletterne og har fundet jordforbindelsen med mine flade futter.

Jeg forsøger nu at affinde mig med min situation og kigger mig om efter skønne kvinder, som ikke betjener sig af den for mig at se uopnåelige version af elegance. Og ja, inden for de seneste måneder har jeg noteret mig i hvert fald et par markante kvinder, som jeg ser og hører på med fryd.

Vi har en Angela Merkel, hun har på ingen måde til sinds at aflevere det mindste af sin indiskutable nært forbundne jordkontakt. Når den kvinde taler, lytter verden, og hun ville faktisk se forkert ud med tårnhøje hæle, måske ville det endog forstyrre hendes udsagn.

Og så er der Hillary Clinton, hun er ikke på helt flad fod, hun betjener sig af en lille bitte forhøjning - i min ungdom hed det en æghæl. Og elegant, synes jeg, hun ser ud.

Så vidt jeg kan se, er de to verdensdamer ikke voldsomt meget højere end mig. Det er usigeligt trøstende, så nu holder jeg fast i mine to rollemodeller og tænker, at verden har plads og rummelighed til megen diversitet, også når det gælder hælhøjder.